

Naturklagenævnet tillader sig at gå ud fra, at Ombudsmandens kontor indhenter eventuelle ønskede yderligere bilag direkte fra kommunen.

Efterfølgende har Bodil Vaupel den 26. juli 2010 fremsendt vedlagte kommentar til Kerteminde Kommunes besvarelse.

Naturklagenævnet skal i relation til Bodil Vaupels klage til Ombudsmanden samt klagers brev af 26. juli 2010 bemærke, at brevene ikke indeholder væsentligt nyt i forhold til de synspunkter, der er givet udtryk for i de tidligere fra pågældende modtagne indlæg. Naturklagenævnet kan derfor for så vidt henholde sig til afgørelsen af 9. marts 2010.

Til Ombudsmandens ovennævnte anmodning skal Naturklagenævnet bemærke:

Det i Ombudsmandens brev citerede angår følgende afsnit i afgørelsen:

" Naturklagenævnet finder, der er en uløselig konflikt mellem ordlyden af de to bestemmelser i § 7, stk. 2, og § 9, stk. 2b. Lokalplanredegørelsen som fortolkningsbidrag kan heller ikke løse konflikten. .. Efter praksis kan en lokalplanbestemmelse, der ikke er præcis og entydig, ikke håndhæves som en gyldig lokalplanbestemmelse. Det samme gælder, hvis flere bestemmelser, der omhandler samme forhold, tilsammen fremkalder dette upræcise indtryk. Henset til den vægt, der også i redegørelsen er lagt på bevaring og fastholdelse af oprindelige træk, kan bestemmelsen herom dog ikke anses at være ganske uden indhold.

Naturklagenævnet finder herefter, at allerede fordi det ikke ud fra lokalplanens bestemmelser, herunder set i lyset af redegørelsen, er muligt på overbevisende måde at udfinde den påtænkte hensigt med lokalplanens bestemmelser om ændringer af bygninger med høj bevaringsværdi, kan kravet om en fuldstændig tilbageførelse til det oprindelige udtryk som betingelse for tilladelse til ændring ikke anses som et ufravigeligt princip efter planlovens § 19, stk. 1. Dette er i overensstemmelse med det almindelige princip om, at der i praksis ved fortolkningsstvivl vælges den for grundejeren mindst byrdefulde forståelse. Bestemmelsen i § 7, stk. 2, kan således efter omstændighederne fraviges."

Det burde være fremgået tydeligere af afgørelsen, at kravet om præcision og entydighed i den enkelte lokalplanbestemmelse ikke var et absolut, men et mere generelt princip, der efter omstændighederne kan vige, når indholdet kan dokumenteres på andet grundlag. Det er nævnets opfattelse, at det generelle princip ikke fuldt ud kan finde anvendelse i denne sag. Det er begrundet i, at resultatet ville være, at det herefter ikke ville være muligt med lokalplanen at varetage bevaringshensyn, uagtet det ud fra bestemmelser og redegørelse fremgår, at hensigten med lokalplanen har været at sikre bevaring og fastholdelse af oprindelige træk. Dette er i afgørelsen formuleret således, at Naturkla-